

Què farem, què direm?

Un relat de: Ferran Planell

Els *martinets*, com cada nit, havien canviat les habitacions de lloc, fet créixer i desaparèixer escales i envoltat la casa de boscos encantats. El Martí es va llevar d'hora com sempre. Després de cercar la brúixola remenant els calaixos de la tauleta de nit i del xifonier, la va trobar sota el llit. No sabia pas com hi havia anat a parar. A fora encara era fosc, però al cel començava a traspuar la llum dels primers rajos de sol. Faria bon dia. Decidit, va moure el quadre de la paret, ficà la mà dins l'amagatall i en tragué el mapa màgic que havia trobat junt amb aquella bonica capsula de sabates, quan el pare li va fer endreçar les golfes.

La brúixola l'havia fet perdre molt temps i anava just. Calia retrobar cadascun dels trossos de la casa i tornar-los a lloc abans no es llevessin els pares. No voldria per res del món que li tornés a passar el de l'altre dia, quan la mare va començar a xisclar en mig de la biblioteca perquè no trobava el bany. Fer-li creure a l'hora de dinar, que tot havia estat un somni li va costar d'allò més. Tot i així sent com era Sant Joan li faria disposar d'una mica més de temps. Els pares havien sortit de revetlla amb uns amics i van tornar passades les quatre. De ben segur que no es despertarien fins ben entrat el matí.

S'ajupí i tragué de sota l'armari la capsula de sabates. Quan l'obrí, queda envoltat de la llum que en sortia de dins. La ciutat de Minairàs bullia d'activitat. Milions de *minairons* traginaven coses amunt i avall amb una velocitat frenètica. De sobte s'aturaren tots i cridaren a l'uníson: "Què farem, què direm?" —Tres mil *minairons* dins l'ou —s'afanyà a dir en Martí, tot apropant un ou kinder obert a la caixa. Vist i no vist, l'ou estava ple. El va tapar i mentre la resta de *minairons* tornaven a la feina, tancà la capsula de sabates i la tornà a amagar sota l'armari. Els *minairons* eren molt més petits que un mosquit i no podien estar sense fer res o sense donar conversa. Qui els deixés anar, s'havia d'afanyar a encomanar-los quelcom a fer o a dir, si no volia sortir-ne malparat.

El mapa era prou clar. Només sortir hauria de resseguir el curs del riu verd fins poder travessar-lo pel gorg. Amb una mica de sort, les *dones d'aigua* encara estarien deixant-se veure entre els humans com tenen per costum la nit de Sant Joan i podria travessar-lo sense perill de ser encantat. No podia deixar de pensar en l'últim cop que se'n va trobar una. Va quedar tan embadalit per la seva bellesa que si no arriba a ser per la insistència dels *minairons* encara restaria allí mirant-la com un babau.

Amb la seva petita motxilla penjada a l'esquena, es disposà a començar la seva aventura diària. En sortir es va haver d'agafar fort al pom i exclamà: "Reno! Aquesta nit s'han passat els *martinets*". La casa estava dalt d'un espadat d'uns dos-cents metres d'alçada i la porta s'obria al vuit. Al fons el riu verd transcorria cabalós i serpentejant. Mentre intentava aguantar l'equilibri per no caure, va obrir l'ou i en sortir el *minairons* disparats com un núvol tot cridant: "Què farem, què direm?" el Martí els hi etzibà —Construïu una rampa fins al gorg. En el temps d'agafar l'estora de l'entrada i asseure-s'hi al damunt, ja estava acabada la rampa. A la imminent pregunta altre cop de "Què farem, què direm?" els va manar que es tornessin a encabir dins l'ou. S'agafà fort a l'estora i es va deixar anar rampa avall com si fos un tobogan gegant.

Per sort, tal i com havia previst, va poder travessar el gorg sense creuar-se amb cap *dona d'aigua*. Cent metres més enllà va trobar la clariana que el mapa indicava com el punt central. Es tragué l'ou de la butxaca, l'obrí, i davant d'un eixam encara més esvalotat de *minairons* cridant "Què farem, què direm?" els digué: —Torneu el paisatge al seu estat original i deixeu la casa com cal.

Tot al seu voltant va començar a giravoltar vertiginosament fins a què arbres, muntanyes, riu... tot, va desaparèixer. Amb menys de dos minuts, uns camps conreats envoltaven la casa enmig d'una planúria. Un dia més havia desfet les entremaliadures que durant la nit feien els *martinets*, cosins dels *minairons*.

Mentre esmorzava, anava rumiant la manera d'aconseguir aturar la rancúnia entre els *minairons* i els *martinets*, que ja durava des que el seu besavi i un amic els havien tret de dins el tronc del roure mil-lenari que donava ombra a la font. Però, això, només ho sabia ell i la *Pesanta*, aquella gata més pesada que el plom, que vivia a les golfes i era capaç de passar pel forat del pany.